

Arrest

nr. 324 641 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren en getogen in de provincie Nangarhar, Behsud district in het dorp Do Bela. Je bent heden zestien jaar en dus minderjarig. Je bent Arab van etnische origine en soennitische moslim. Je bent de oudste van een gezin met zeven kinderen. Je hebt regelmatig contact met je moeder. Zij verblijft met je broers en zussen in het huis van je grootmoeder moederszijde en maternale oom. Die oom is overleden en je familie wordt geholpen door zijn zoon. Je vader is vermist. Je verklaart dat je vader werkzaam was voor de Nationale Veiligheid. Hij was ongeveer twee en half tot drie jaar in het leger. Hij was in een NDS "special squad" in de provincie Logar. Je vader deed mee aan invallen en operaties in diverse districten in Logar. Om de maand of twee kwam hij voor enkele dagen naar huis.

Nadat hij een jaar werkzaam was, werd hij opgebeld door iemand met een onbekend nummer die zei dat hij moest stoppen met zijn werk. Over die keer heeft je vader thuis niets verteld. Je vader ging terug naar zijn werk. Je moeder vond een brief. Ze liet deze lezen aan je vader toen hij de volgende keer thuis kwam. Hij gaf geen reactie op de brief. Hij ging verschillende keren terug naar zijn werk. Op een gegeven moment was hij thuis. Hij kwam gewoonlijk voor tien tot vijftien dagen. Op een ochtend ging hij buiten om naar de moskee te gaan en vond hij opnieuw een brief aan de deur. Je vader bracht de Malik van het dorp op de hoogte. Toen ging je vader naar Jalalabad om boodschappen te doen. Je vader kwam niet thuis en je moeder kon hem niet bereiken. Hij was ook nergens bij familie. In de ochtend ging je moeder samen met jou naar de Malik en jullie lieten hem de brieven zien. De Malik zei dat er in een brief een bedreiging voor de hele familie stond. Hij heeft geholpen met je vertrek uit Afghanistan, door jullie gronden te kopen. Nadat je vader vermist geraakte, ging jij en je familieleden bij jullie grootmoeder in het huis van je oom moederszijde wonen. Vijf tot zeven dagen later heb je het land verlaten. Je reisde via Pakistan, Iran en Turkije en via Griekenland naar Bulgarije waar op 27 november 2020 je vingerafdrukken werden genomen. Je reisde vervolgens verder via Servië en Bosnië over de Balkan naar Italië, Frankrijk naar België waar je op 14 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Je was toen vijftien jaar. Je was ongeveer negen tot negen en half maanden onderweg naar België. Na de machtsovername kwamen de Taliban naar jullie huis in Behsud en vonden ze een wapen en het uniform van je vader.

Bij terugkeer stel je een vrees te hebben vanwege de Taliban omdat je de oudste zoon bent.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je volgende documenten neer; je taskara (kopie) en een attest van je taalklas in België; de taskara van je vader (origineel), een badge dd. 01/09/1396 (22 november 2017) en verschillende foto's van je vader in de context van zijn werk (kleurenprints); twee dreigbrieven van de Taliban dd. 12/01/1399 (01 april 2020) en dd.30/06/1399 (21 september 2020).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat je de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van jou een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van je nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt, dat je persoonlijk nooit enig probleem hebt gehad met de Taliban (CG p.10). Je baseert je vrees voor vervolging op het profiel van je vader en stelt een vrees te hebben, als oudste zoon, op grond van de inhoud van de dreigbrief (CG p.10).

Aangaande het profiel van je vader dient te worden vastgesteld dat je heel weinig informatie hebt over zijn job (CG p.5-6). Je verklaart dat je vader werkzaam was voor de Nationale Veiligheid.

Hij was ongeveer twee en half tot drie jaar in het leger. Hij was in een NDS “special squad” in de provincie Logar. Je vader deed mee aan invallen en operaties in diverse districten in Logar. Meer informatie over het werk of profiel van je vader heb je niet. ter ondersteuning leg je een badge neer, een geplastificeerd papieren kaartje, met de foto van je vader in uniform. De badge is uitgegeven op 01/09/1396 (22 november 2017). Je legt geen enkel ander document neer over het werk van je vader. Daarnaast leg je ook nog enkele kleurenprints neer van het werk van je vader. Je kan daar heel weinig over vertellen (CG 6-7). Je zegt hierover dat je vader boos werd als je vragen stelde. Op basis van de beperkte informatie die je geeft en de beperkte documenten, kan het CGVS geen echt beeld vormen van het profiel van je vader, zelfs niet of hij daadwerkelijk nog in functie was toen je het land verliet of wat zijn graad en taken waren.

Nog aangenomen dat je vader effectief tot aan je vertrek, ergens in het begin van 2021, bij de Nationale Veiligheid werkte, zijn je verklaringen over het verdwijnen van je vader niet plausibel en onvoldoende geloofwaardig.

Zo is het weinig aannemelijk dat je vader geen reactie zou geven ná het krijgen van twee dreigbrieven van de Taliban (CG p.8). Het is bovendien merkwaardig dat je moeder deze brieven aan je vader te lezen gaf, maar dat jij en je moeder pas later, na de beweerde vermissing van je vader, van de Malik hoorden wat er in de brieven stond (CG p.8-9). Dat je vader niets zou zeggen aan je moeder over de inhoud van de brieven, of dat ze zelf geen vragen zou stellen, is merkwaardig. Spontaan verklaar je dat je vader geen enkele reactie gaf na de brieven. Pas als je expliciet de vraag wordt gesteld of je vader dan geen enkele reactie gaf na de tweede brief, verklaar je dat hij je zei niet meer naar de madrassa te gaan en weinig buiten te komen. Je gevraagd naar het gedrag van je vader, zeg je dat hij minder naar buiten ging (CG p. 9). Het is dan ook opvallend dat je vader, ondanks de bedreiging, toch met het openbaar vervoer naar Jalalabad zou gaan om boodschappen. In de tweede brief wordt je vader met aandrang verzocht om met zijn job te stoppen, of anders zouden ze hem doden en zou hij verantwoordelijk mocht er met zijn familie iets gebeuren. Het is weinig waarschijnlijk dat je vader niet daadwerkelijk zou reageren op een dergelijke waarschuwing.

Aangaande de dreigbrieven moet worden vastgesteld dat de datum van de laatste dreigbrief onvoldoende klopt in de chronologie van je verklaringen. Je diende op 14 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in en verklaarde ongeveer negen tot negenhalf maanden onderweg te zijn geweest (CG p.11 en Minteh-fiche aanwezig in het administratieve dossier). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je vijftien maanden onderweg te zijn geweest (vragenlijst DVZ vraag 10 en vraag 33), maar ten aanzien van het CG zeg je dat dit niet correct is. Echter op basis van de vingerafdrukken in Bulgarije weten we dat je daar was op 27 november 2020. Bij de DVZ verklaarde je dat je ongeveer vijftientwintig dagen na je vertrek uit Afghanistan in Turkije aankwam, waar je ongeveer twintig dagen zou hebben verbleven. Bij benadering ben je dus einde oktober 2020 vertrokken. Na confrontatie met de datum van de laatste dreigbrief, stel je dat je vertrok in de 7de maand van 1399 op dag 20 of 25 (tussen 11 en 16 oktober 2020) (CG p. 6 en p.11) Tevens verklaar je dat je vader altijd voor tien tot vijftien dagen naar huis kwam, dat hij na het vinden van de tweede brief nog ongeveer zes tot zeven dagen thuis was en dan naar Jalalabad ging (CG p.8). Je verklaart tevens dat je Afghanistan ongeveer een week na het verdwijnen van je vader hebt verlaten (CG p. 10). De tweede brief zou ongeveer zeven dagen voor je vertrek zijn gekomen. Je slaagt er in principe niet in om een duidelijke chronologie te geven. Uit je verschillende verklaringen kan enkel worden opgemaakt dat je vader gewoonlijk twee weken naar huis kwam, dat hij in die periode ergens de brief heeft gevonden en dat je ongeveer een week na het verdwijnen van je vader vertrokken bent (CG p.10-11). De brief staat echter gedateerd op 21 september 2020, wat twintig dagen voor je berekende vertrek is. Uit het bovenstaande volgt dat er twijfels zijn aangaande de neergelegde dreigbrieven.

Verder maak je de “verdwijning van je vader” in het geheel niet aannemelijk. Zo zou je moeder aan de Malik hebben gevraagd of hij wist waar haar man is, waarop hij eerst nogal laconiek heeft geantwoord (CG p.9). Nochtans beweer je dat je vader hem eerder op de hoogte had gebracht van de bedreiging. Op de vraag of de Malik dan geen stappen heeft ondernomen om naar een politiepost te gaan of het districtscentrum, verklaar je nu dat de malik zich zou informeren. Je gevraagd wat het resultaat was van de stappen van de Malik, zeg je “dat ik het land heb verlaten”. Dat je vader zou ontvoerd door de Taliban is een loutere bewering en deductie, aangezien jullie geen enkele informatie hebben over wat er is gebeurd en er ook geen geloofwaardige stappen zijn ondernomen om iets te weten te komen over zijn lot (CG p. 9-10). Het is eveneens weinig aannemelijk dat de Malik geen contact zou opnemen met NDS om onderzoek te doen naar iemand van hun eigen personeel. Bovendien is het ook merkwaardig dat niemand van NDS vragen stelt aan de familie over waar hun werknemer gebleven is (CG p.10).

De beperkte actie van de Malik in deze kwestie, staat in schril contrast met het feit dat hij al onmiddellijk, op basis van de neergelegde brieven, beslist dat jij het land diende te verlaten en dat je moeder hem hiervoor met jullie gronden betaalde (CG p. 10).

Aan je verklaring dat na de machtsovername de Taliban thuis kwamen, het wapen van je vader en zijn uniform meenamen en naar jou vroegen (CG p.11), dienen er eveneens ernstige vraagtekens te worden geplaatst. Aangezien een controle onderweg door de Taliban altijd mogelijk is, is het weinig plausibel dat je vader zijn uniform en wapen mee naar huis zou brengen. Bovendien werd je gevraagd hoe je dit weet, aangezien je familie in het huis van je oom moederszijde in Surkhrod verblijven en de Taliban naar jullie huis in Behsud zouden zijn gekomen (CG p.12). Vervolgens zwak je je eigen verklaring af en stel je dat de Taliban naar jullie huis zijn gekomen en "misschien naar jou en je familie hebben gevraagd"(CG p.12). Je zegt dat de Taliban wellicht aan de Malik had gevraagd waar jullie verbleven en dat de Malik naar je moeder heeft gebeld. Je verklaringen zijn weinig overtuigend.

Wat er ook van zij. Uit het bovenstaande volgt dat er toch onvoldoende geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de Taliban, i.c. dat verdwijning van je vader, die evenmin voldoende concreet en geloofwaardig werd aangetoond.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) en de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat uw vader vermist is.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hierover, zoals bovenstaand aangetoond. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van je vader, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens je verklaringen bevindt niet aan. Je maakt niet aannemelijk dat je vader vermist is en bijgevolg geef je geen zicht op zijn verblijfplaats.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming ten aanzien van jou aannemelijk te maken.

Het feit dat je **verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen** getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met jouw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming (Verklaring DVZ, vraag 32). Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat je naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in jouwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor jouw algehele geloofwaardigheid.

Uit het bovenstaande volgt dat je de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Je taskara (kopie) en de taskara van je vader, zijn een loutere aanwijzing van je identiteit die hier verder niet ter discussie staat. De documenten aangaande het werk van je vader, werden bovenstaand besproken, evenals de twee dreigbrieven van de Taliban. Het attest van je school in België, zet je inzet en enthousiasme in je opleiding in de verf.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er ten aanzien van jou omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn.

Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden.

Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken.

Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft je echter in gebreke.

Verder moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven. Je bent een soennitische moslim net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking. Je spreekt Pashtu, één van de twee officiële landstalen, eveneens gesproken door een meerderheid van de bevolking. Je ging in Afghanistan naar de madrassa, waar je aan de ceremonies deelnam (CG p.6), je onderhoudt contact met je familie en ook uit je Facebook valt op te maken dat je hoofdzakelijk Afghaanse vrienden hebt. Er zijn geen aanwijzingen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980"), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna "EVRM"), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel."

Het verzoekschrift stelt:

"1. VOORAFGAANDE OPMERKINGEN

Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te onderlijnen dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door de verwerende partij.

Zo wordt het niet betwist dat verzoeker een Afghaanse staatsburger is en dat hij afkomstig is uit het dorp Do Bela, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangharar.

2. BETREFFENDE DE VLUCHTELINGENSTATUS

2.1. Betreffende de bestreden beslissing

De tegenpartij meent dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Er dienen verschillende opmerkingen te worden gemaakt ten aanzien van de motivering van bestreden beslissing.

1) De tewerkstelling van de vader van verzoeker

De tegenpartij meent dat de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader bij de Nationale Veiligheid (verder NDS) niet overtuigen, aangezien de kennis van verzoeker hieromtrent te zwak is. :

Verzoeker meent vooreerst dat de kennis die van hem verwacht wordt, disproportioneel is en geen rekening houdt met zijn profiel :

- Eerst en vooral, dient er rekening gehouden te worden met de jonge leeftijd van verzoeker, toen hij nog in Afghanistan was. Verzoeker heeft vervolgens Afghanistan verlaten toen hij amper 14 jaar oud was. Hij was dus nog klein toen hij de mogelijkheid had om rechtstreeks met zijn vader te spreken over zijn tewerkstelling;

- Verzoeker is in Afghanistan nooit naar school gegaan en kan niet lezen of schrijven. Voor hem was het dan ook heel moeilijk om kennis te nemen van de documenten die hij neergelegd heeft betreffende de tewerkstelling van zijn vader en een correct besef en begrip te hebben van de vereisten van de CGVS, alsook van de modaliteiten van het werk van zijn vader;

- Verzoeker legt ook uit dat zijn vader nooit met hem over zijn tewerkstelling sprak. Het is in de Pashtoe-cultuur inderdaad helemaal niet gewoonlijk om over gevoelige onderwerpen te spreken met kinderen. Het is ook niet aangenomen dat kinderen vragen zouden stellen aan oudere personen, laat staan over dergelijk gevoelige onderwerpen. Verzoeker gaf trouwens aan dat zijn vader boos werd wanneer hij vragen stelde.

- De vader van verzoeker kwam enkel naar huis tijdens zijn verlofperiodes, wat het fysiek contact tussen verzoeker en zijn vader en dus de mogelijkheden tot gesprekken te hebben drastisch vermindert.

- Er dient ook benadrukt te worden dat de vader van verzoeker, om veiligheidsredenen, weinig informatie gaf betreffende zijn tewerkstelling.

- Zoals verzoeker ook uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud, had zijn moeder bijna geen informatie over de tewerkstelling van haar echtgenoot. Verzoekers vader is huidig vermist waardoor er geen vragen meer kunnen gesteld worden over zijn werk.

Het lijkt dus duidelijk dat de tegenpartij absoluut geen rekening houdt met de beschreven omstandigheden, die nochtans voldoende uitleggen waarom verzoeker weinig informatie kan geven over de tewerkstelling van zijn vader.

Desondanks, heeft verzoeker zijn best gedaan om documenten die de tewerkstelling van zijn vader bewijzen, neer te leggen. Verzoeker heeft ook een badge, een geplastificeerd kaartje en een foto van zijn vader neergelegd, samen met zijn taskera en die van zijn vader, alsook de vernoemde dreigbrieven. Het lijkt dan ook duidelijk dat verzoeker de nodige moeite heeft gedaan om zijn relaas te staven, en zijn samenwerkingsplicht heeft vervuld.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij, in tegenstelling, geen rekening gehouden heeft met het profiel van verzoeker, en bijgevolg haar samenwerkingsplicht en zorgvuldigheidsplicht schendt, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde feiten en het groot risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Tenslotte blijkt uit het dossier dat verzoeker wel een aantal elementen van kennis weergeeft over het werk van zijn vader, nl. het feit dat hij er sinds 2-3 jaren werkte (p. 3 GV), het feit dat hij niet naar school ging omdat dit te gevaarlijk was (p. 3 GV), het feit dat zijn vader was gestationeerd in Logar (p. 6 GV), waar ook de veiligheidsraad is (p. 7 GV).

Hierbij komt een opmerking over de vragenstelling van de PO tijdens het verhoor: Logischerwijze is een vraag zoals 'vertel mij zoveel mogelijk' uiteraard te beperkt en open voor een profiel zoals dat van verzoeker en geeft hem geen enkele indicatie over hoe hij hierop moet antwoorden (p. 5 GV). Verzoeker laat dit trouwens merken wanneer hij antwoordt op de vraag 'wat weet u nog' met volgende verklaring: "u kan me vragen stellen, ik zal antwoorden", waarop geen vraag vanwege de PO meer volgt...

2) De verdwijning van verzoekers vader

Verwerende partij meent dat de verklaringen van verzoeker betreffende de verdwijning van diens vader niet aannemelijk zijn.

Ze vermeldt hierbij o.a. het uitblijven van reactie van de vader na de tweede dreigbrief.

In feite is dit een foutieve interpretatie vanwege verwerende partij. Verzoekers vader was effectief angstig bij het verkrijgen van deze laatste dreigbrief maar wenste zijn familie geen vrees in te roepen.

Zijn vrouw was immers ziek en hij diende inkomsten binnen te halen om het gezin te kunnen onderhouden.

Hij had dus geen keuze om verder te werkengedzien hij de enige kostwinnaar was.

Het feit dat hij boodschappen ging doen in Jalalabad kan simpelweg verklaard worden aan de hand van bovenvermelde elementen: hij was de enige die deze kon doen, gezien de kwetsbaarheid van zijn vrouw en de leeftijd van zijn kinderen. Hij trachtte voor zijn gezin te zorgen. Dit neemt niet weg dat hij wel degelijk een vrees koesterde ten aanzien van de Taliban gezien de geuite bedreigingen. Hij had echter geen keuze.

Dit werd duidelijk geïllustreerd door verzoeker bij volgende verklaringen: [...]

Er blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoeker dat zijn vader verantwoordelijk was voor alles, maar door de recente vrees hij nog zelden buitenkwam (p. 9 GV) tenzij voor grote boodschappen.

Verder kan men niet akkoord gaan met de redenering vanwege verwerende partij omtrent de chronologie van de evenementen.

De tweede dreigbrief dateert van 21.09.2020, zeven dagen later gaat verzoekers vader naar Jalalabad en verdwijnt hij (ongeveer eind september). Ongeveer een week na deze verdwijning vertrekt verzoeker uit Afghanistan, d.w.z. ongeveer twee weken na de dreigbrief. Twintig dagen (aantal vermeld door verwerende partij) ligt zeer dicht bij twee weken, wat dus geen probleem vormt betreffende de geloofwaardigheid. Vijfentwintig dagen na het vertrek uit Afghanistan, bereikt verzoeker Turkije, waar hij 20 dagen blijft. Dit

betekent dat ongeveer 45 dagen na het vertrek hij toekomt in Bulgarije, wat ongeveer overeenkomt 27 november 2020.

De berekening klopt en komt overeen met de verklaringen van verzoeker.

We zien bijgevolg niet in wat het probleem is betreffende de chronologie door verzoeker aangegeven of de datum van de dreigbrief. In feite past alles in elkaar.

Het argument van verwerende partij is ongegrond.

Betreffende de stappen die werden ondernomen na de verdwijning van verzoekers vader, enerzijds door de NDS en anderzijds door de Malik, doet de motivering van verwerende partij de wenkbrauwen fronsen.

Ervan uitgaan dat de NDS én de plaatselijke Malik bergen zouden verzetten en concreet actie zouden ondernemen na de verdwijning van één persoon en de mogelijkheid of de wil hiertoe hebben is een foutieve, ongegronde en zeer vrije interpretatie van de plaatselijke realiteit. Er worden geen referenties aangehaald om dit te onderbouwen. Verwerende partij baseert zich op niets om zich op dergelijke principes te funderen, waardoor deze motivering uiterst subjectief dient te worden beschouwd.

Bovendien verschillen de vaststellingen hieromtrent van verwerende partij radicaal van de verklaringen van verzoeker hieromtrent die aangeeft dat de Malik onverschillig bleef en verzoekers moeder geen volwaardige antwoorden uitleverde.

Waarom zou de versie van verwerende partij primeren op die van verzoeker, die de plaatselijke cultuur kent?

Verzoeker geeft aan in zijn verklaringen dat de Malik zich beperkte tot adviseren: hij maakte duidelijk dat het hele gezin zou gevisieerd worden en dat de oudste zoon het huis niet meer mocht verlaten. Het gezin had de Malik inderdaad nodig om de brieven te lezen (het hele gezin was quasi analfabeet, p. 10 GV) en om concreet advies. Er blijkt duidelijk uit de verklaringen dat, bij gebrek aan een man met autoriteit in huis, de Malik hun referentiepersoon was en diens raad dus ook ging opgevolgd worden.

Het feit dat de Malik geen plaatselijke effectieve bescherming kon bieden is eerder een duidelijk aanwijzing van gebrek aan plaatselijke bescherming, die de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker nog meer aantoont.

Wanneer verzoeker weinig overtuigend klinkt over de manier waarop de Taliban het huis betraden na de machtsvername, dient opnieuw rekening te worden gehouden met de eerder vermelde elementen van verzoekers profiel: hij is jong, beschikt niet over alle informatie en nog minder over een evenement dat plaatsvond na zijn vertrek, die hoogstwaarschijnlijk onduidelijk en deels werd overgebracht door zijn moeder via telefoon.

Verwerende partij is dan ook zeer streng in haar vereisten ten aanzien van verzoeker.

Er blijkt dat enige voorzorgsmaatregelen werden genomen na de verdwijning, nl. dat het gezin van huis veranderde en naar de grootmoeder trok (p. 5 GV).

3) De persoonlijke problemen van verzoeker

Uit voorvermelde opmerkingen volgt dat het aannemelijk is dat verzoekers vader tewerkgesteld was bij de NDS en dat de bedreiging zodanig en actueel was dat verzoeker redelijkerwijs voldoende redenen heeft om, als oudste zoon van het gezin, voor zijn leven dient te vrezen.

Bovendien werd in de dreigbrief vanwege de Taliban het hele gezin gevisieerd, versie dat bevestigd werd door de Malik.

Uiteindelijk, legt verzoeker ook uit dat zijn moeder hem waarschijnlijk niet alles vertelt, om hem niet ongerust te maken. Dit valt, gelet op de leeftijd van verzoeker, en het feit dat hij ver van zijn familie verblijft, zeker te begrijpen, en neemt niet weg dat de persoonlijke vrees wel degelijk gegrond is.

4) Het doorkruisen van andere Europese landen zonder een VIB in te dienen

Verzoeker benadrukt dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst langs een andere Europese lidstaat zijn gepasseerd zonder er (vrijwillig) een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Iets minder dan de helft van deze asielzoekers krijgt uiteindelijk ook een internationale beschermingsstatus toegekend in België door de verwerende partij (ongeveer 43,5 % in 2015), zonder dat hen verweten wordt dat zij geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in de andere Europese lidstaten.

Het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de andere Europese lidstaten is dus geen doorslaggevend element om te besluiten tot het feit dat verzoeker geen vrees voor vervolging (of ernstige schade) heeft in geval van terugkeer naar Afghanistan en dus geen nood heeft aan een internationale beschermingsstatus in België.

5) Neergelegde documenten

Verzoeker legde in het kader van zijn asielaanvraag een aantal documenten neer, nl. [...]

De bestreden beslissing geeft aan dat de documenten betreffende het werk van verzoekers vader alsook de dreigbrieven werden besproken. Echter, verzoeker vindt geen motivering terug over om welke reden vermelde documenten als ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd.

Betreffende de dreigbrieven beperkt de bestreden beslissing zich tot het aanhalen van een chronologisch probleem, dat bovendien wordt weerlegd in huidig beroep. Er wordt echter geen verdere analyse gemaakt over de inhoud van het document en diens impact op het dossier van verzoeker.

Hetzelfde geldt voor de documenten betreffende het werk van verzoekers vader. Het werk van verzoekers vader wordt via factuele argumenten in twijfel gebracht, die worden weerlegd in huidig beroep, maar het is niet duidelijk waarom de documenten opzij worden gelegd zonder analyse of duidelijke aangeving van het impact op de inhoud van het dossier van verzoeker.

Dit gebrek aan motivatie is in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29.09.1991 en het algemeen beginsel van goed bestuur, nauwkeurigheid en voorzichtigheid.

Tenslotte dient te worden herinnerd aan verwerende partij hoe moeilijk het is voor asielzoekers om vanop een afstand informatie te bekomen. Verzoeker illustreert dit door aan te geven hoe zijn moeder aan de telefoon alleen vraagt hoe het met hem gaat, maar dat deze gesprekken zelden enige inhoud hebben (p. 4 GV).

6) Conclusie

In het licht van wat voorafgaat, blijkt duidelijk dat de tegenpartij het relaas van verzoeker onvoldoende serieus heeft bestudeerd. De tegenpartij heeft ook onvoldoende rekening gehouden met het profiel van verzoeker en zijn kwetsbaarheid, alsook met de beschreven en culturele context.

Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij haar zorgvuldigheidsplicht schendt, in het bijzonder gelet op de ernst van de aangevoerde feiten en het groot risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.2. Betreffende de staatsgreep van de Taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker

Verzoeker heeft Afghanistan verlaten in 2020 en verblijft sinds bijna drie jaar in Europa. Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de fundamenteën van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren).

Verzoeker wenst in het bijzonder de nadruk te leggen op de volgende elementen :

Verzoeker is als 15-jarige jongeman aangekomen in België. De jaren die hij in België heeft doorgebracht (einde van de puberteit) zijn determinerend voor de constructie van zijn identiteit, zijn wereldbeeld, zijn normen en zijn waarden.

Verzoeker is bijgevolg perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het dan ook ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

[algemene uiteenzetting en verwijzing naar algemene landeninformatie]

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld. Er werden hierover geen vragen gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud. Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het voormeld arrest van 31 maart 2022 waarin Uw Raad van oordeel was dat [...]

2.3. Voordeel van twijfel

[theoretische uiteenzetting]

3. BETREFFENDE DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

3.1. Betreffende de foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst (artikel 48/4, §2, b))

Verwerende partij betwist de machtsgreep van de Taliban in Afghanistan en de humanitaire gevolgen hiervan in een bepaalde mate niet.

Ze is echter van mening dat een dergelijke situatie alleen uitzonderlijk een schending van artikel 3 EVRM kunnen veroorzaken, indien de persoon in kwestie bij terugkeer in een situatie van extreme armoede met onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Volgens haar worden de precaire levensomstandigheden niet veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5 van de wet van 15.12.1980 maar eerder een gevolg zijn van de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Dit wordt met klem betwist omwille van verschillende redenen die hieronder uiteengezet zullen worden.

Verzoekende partij meent inderdaad dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

- *De humanitaire crisis in Afghanistan is een schending van artikel 3 EVRM.*

[...]

- *Subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood*

[...]

- *Gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de Taliban*

[...]

- *Precare levensomstandigheden: humanitaire crisis en hongersnood*

[...]

- *Mensenrechtenschendingen als handelingen van de Taliban die de algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken*

[...]

3.2. Betreffende de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4, §2, c))

In casu is verzoeker van mening dat Afghanistan zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op liet grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit.

De redenering van verwerende partij hieromtrent wordt met klem betwist.

- *Incorrecte of gemanipuleerde informatie over realiteit ter plaatse*

Er dient vooreerst voldoende aandacht te worden besteed aan het feit dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt.

Inderdaad, sinds de Taliban de macht hebben overgenomen wordt de informatie gemanipuleerd: er komt weinig buiten Afghanistan en de informatie die wordt vrijgegeven, is volledig gemanipuleerd en in het voordeel van de Taliban verdraaid.

Bovendien werden vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht om hun werk stop te zetten.

[...]

- *Betreffende het willekeurig geweld*

[...]

- *Niveau van geweld en aantal burgerslachtoffers*

[...]

- *Verdwijnen van een actor*

Verwerende partij tracht aan te halen dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan gezien er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium hebben verlaten.

Dit wordt ten stelligste betwist.

[...]

- *Doelgericht geweld met collateral damage*

[...]

- *Conclusie*

Uit bovenstaande elementen kan men niet anders dan vaststellen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

[...]

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.”.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een rapport, met name “OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à l’occidentalisation”, 26 maart 2021, [URL]”.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota van 28 juni 2024 neer, waarin hij middels URL verwijst naar landeninformatie en waarbij hij de volgende stukken voegt:

- “1. *Getuigenis*
2. *Getuigenis*
3. *Getuigenis*”.

2.4. Verzoeker legt een aanvullende nota van 23 augustus 2024 neer, waarbij hij “1. *Getuigenissen*” voegt.

2.5. Bij aanvullende nota van 11 maart 2025 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “*Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024.

2.5. Verzoeker legt een aanvullende nota van 14 maart 2025 neer, waarbij hij volgende stukken voegt:

- “1. *Certification Letter*
- Brief UMOYA, 4.03.205*
3. *Foto’s activiteiten België*
4. *Werkdocumenten*
5. *Werkcontract*”.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- “1. *Brief van dorpsoudsten met vertaling*
2. *Psychologische bijstand – collectief UMOYA*
3. *Werkdocumenten – arbeidsovereenkomsten*
4. *Serie bijkomende getuigenissen*
5. *Individuele rekening*
6. *Foto’s*”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker Afghanistan verliet in 2020 en in België aankwam op vijftienjarige leeftijd. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verblijf en integratie in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa. Hij brengt tevens een veelheid aan stukken bij aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd. (eigen onderlijning)”,

(HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): *"However, the word 'fear' refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution."* (eigen vertaling: *"Echter, het woord 'vrees' verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen."*).

4.3. Verzoeker is in september 2006 geboren en verliet Afghanistan in oktober 2020. Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2021. Het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS ging door op 10 februari 2023. De bestreden beslissing dateert van 23 mei 2023. Blijkens de beslissing van de dienst Voogdij van de FOD Justitie werd verzoeker begeleid door een voogd tot in september 2024, datum waarop hij de meerderjarigheid verwierf.

Verzoeker was bijgevolg minderjarig gedurende een aanzienlijk gedeelte van de procedure; tot het ogenblik van zijn verworven meerderjarigheid was derhalve het principe van het hoger belang van het kind een element dat mede in rekening diende te worden genomen.

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op veertienjarige leeftijd in oktober 2020 heeft verlaten en dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd aankwam in België. Bijgevolg verblijft verzoeker inmiddels bijna vierenhalf jaar buiten Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al enigszins gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij een groot deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker uitstekend Frans spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming documenten van verschillende personen en instanties neergelegd die de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België schetsen.

Zo blijkt dat verzoeker een gemotiveerde, leergierige en respectvolle leerling is, die zijn best doet om het Frans te leren en een toekomst wil opbouwen in België. Verzoeker volgt een opleiding tot kok, waarbij hij lessen combineert met stage. Verzoeker engageert zich voor zijn school en stage en geniet op zijn beurt veel steun van zijn leerkrachten, begeleiders en collega's, zoals blijkt uit de talrijke bijgebrachte steunbrieven en getuigenissen. Hoewel verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen en hiervoor opgevolgd wordt, geeft verzoeker blijk van een grote inzet en wordt hij omschreven als sociaal, zelfstandig en hulpvaardig. Verder komt naar voor dat verzoeker een diverse en uitgebreide vrienden- en vriendinnenkring heeft en dat hij een vriendin heeft in België. Verzoeker heeft een sociaal netwerk rondom zich gebouwd en neemt actief deel aan de gemengde samenleving.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en stage en contacten met leeftijdsgenoten, leerkrachten en begeleiders.

Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker

aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 71-79). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij participeert aan de normen van een misogynie samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes (waaronder zijn Roemeense vriendin), alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. *In casu* neemt de Raad ook mee in aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet in 2020, voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021, en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Do Bela, Behsud district in de provincie Nangarhar.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit, psychologische kwetsbaarheid en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Het Hof van Justitie heeft in arrest C-151/22 (*S & A v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*) van 21 september 2023 ingevolge een prejudiciële verwijzing het navolgende besloten inzake de inhoud van het begrip "politieke overtuiging":

"1) Artikel 10, lid 1, onder e), en lid 2, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming

moet aldus moet worden uitgelegd

dat een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling staat van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst, reeds onder het begrip „politieke overtuiging” kan

vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Dit loopt niet vooruit op de beoordeling van de gegrondheid van de vrees van de verzoeker voor vervolging wegens een dergelijke politieke overtuiging.

2) Artikel 4, leden 3 tot en met 5, van richtlijn 2011/95

moet aldus moet worden uitgelegd

dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, rekening moeten houden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. Het is echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn.”

De Raad neemt in deze verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan voor de machtsovername door de taliban, zijn lange afwezigheid uit Afghanistan, zijn psychologische kwetsbaarheid en zijn verblijf in België, alsook zijn recent verworven meerderjarigheid, cumulatief in aanmerking.

Met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben en het voordeel van de twijfel, kan in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

7. De Raad is zich er terdege van bewust dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS